

DE TABERNAKEL IN PERSPECTIEF (2) – de Poort HJM Sales, 13-11-2015

Geliefde broeders en zusters, de toegang tot het Tabernakelcomplex noemen we de Poort, welke zich op de korte zijde precies in het midden van de Omheining bevond en die naar het oosten was gericht en 50 el breed was. De Poort zelf had een breedte van 20 el en bestond uit prachtig gekleurde, geborduurde doeken, die waren opgehangen aan pilaren. Er waren in totaal vier poortopeningen. Ex. 27:16 – *“In de poort nu des voorhofs zal een deksel zijn van twintig ellen, hemelsblauw, en purper, en scharlaken, en fijn getweerd linnen, geborduurd werk; de pilaren vier, en hun voeten vier.”*

Wat is nu de geestelijke betekenis van de Poort? We zullen zien, dat de Poort op verschillende manieren wijst op Gods Zoon Jezus. Jezus is de Weg, de Waarheid en het Leven en Hij is de Deur (Joh. 10:7,9; 14:6; Matt. 7:13-14; 11:28-30; Hand. 4:12), waardoor Gods terrein kan worden betreden.

1. De vier openingen in de Poort wijzen op Jezus' positie

De vier poortopeningen wijzen op de evangelieën Matthéüs, Markus, Lukas en Johannes, die elk een andere blik op Jezus werpen. Dat is ook logisch! Het Evangelie is een *“blijde boodschap”*, de betekenis van het Hebreeuwse woord voor *“evangelie”*, nl. *“besorah”* (בשורה), en wil de evangelieuitnodiging succesvol zijn, dan moet Jezus in alle facetten worden geschilderd. De mensen (heideneën én Joden) moeten weten, met *Wíé* ze te maken hebben. *Dán* zal blijdschap hun harten vullen. Want Hij is een Heiland, Die hen voor eeuwig wil redden van het verderf en hen veilig door het leven wil leiden. Als dat geen reden voor grote blijdschap is! Elk evangelie legt daarom een zekere nadruk op een aspect van Zijn positie (ook taak en karakter), hetgeen overigens niet betekent, dat in de andere evangelieën dit aspect niet meer aan bod komt. Want het doek van de poortopeningen was immers een *‘geborduurd werk’*, een door elkaar geweven werkstuk van verschillende draden met verschillende kleuren (Ex. 27:16). Een tweede reden voor de verschillende blik op Jezus in de vier evangelieën is Zijn grote Liefde voor het volk in Israël. Hij wil juist ook hen tonen, *Wíé* Hij *wérkelijk* is. Omdat zij nog onder de Wet leven, is dat voor hen moeilijk te begrijpen! Mede omdat God hun ogen en oren sloot ter wille van de evangelieverkondiging onder ons, eens heidenen (Rom. 11:8-12). Het is zo belangrijk om te verstaan *Wie* Jezus is!

In de tijd van Jezus' omwandeling op aarde hadden veel mensen in Israël de juiste blik op de Messias, Die zou komen om Israël te verlossen, reeds verloren. Dat zou ook een ernstige waarschuwing voor ons moeten zijn.

Het centrale thema van de oude profeten van Israël was de komst van de Messias, de Zoon van David, Die als Koning de beloften Gods zou vervullen, die Hij deed aan Abraham, Izaäk en Jakob. Volgens deze beloften zou een op aarde gekomen goddelijke Messias een eeuwig Koninkrijk (Israël) op aarde vestigen en onder Zijn regering zou Deze aan Israël, als leidende wereldnatie, vrede en voorspoed brengen en ook aan alle volkeren.

Dit werd door de engel Gabriël ook aan Maria te verstaan gegeven. Luk. 1:31-33 – *“En zie, gij zult bevrucht worden, en een Zoon baren, en zult Zijn naam heten JEZUS. Deze zal groot zijn, en de Zoon des Allerhoogsten genaamd worden; en God, de Heere, zal Hem den troon van Zijn vader David geven. En Hij zal over het huis Jakobs Koning zijn in der eeuwigheid, en Zijns Koninkrijks zal geen einde zijn.”* Helaas was Israël verblind geworden voor de vervulling van de eerste Komst van deze Messias, de geboorte van Jezus Christus.

De profeten zagen dat Israël ongehoorzaam was aan Gods wetten, die onderdeel van Gods Verbond met Israël uitmaakten en zij wisten dat inbreuk op dat Verbond tot Gods oordeel zou leiden. Vijanden zouden komen en Israël bezetten en verwoesten, het volk in ballingschap voeren en verstrooien.

Maar zij zagen ook Israël uit de verstrooiing terugkeren naar hun land en in geestelijke zin herstellen. Zij profeteerden over een daarna aanvangend, eeuwigdurende Koninkrijk, waarin de Messias als Davids afstammeling de Koning zou zijn (Jer. 23:5-8).

Gods doel met Israël (daartoe verkoos Hij hen) was, dat zij de volkeren der wereld tot kennis van Hem zou brengen. Zij moest aan de volkeren Gods grootheid verkondigen, Zijn wil openbaren en voor hen een licht zijn, opdat Gods heil tot aan het einde der aarde zou reiken (Jes. 49:6). Het uiteindelijke doel was *“tikoen ha’olam”* (תִּיקוֹן הָעוֹלָם), waarmee wordt bedoeld *“het herstel van de wereld”*. Letterlijk verwijst *“ha’olam”* (הָעוֹלָם) naar *“de onafzienbare tijd”*, dus naar de eeuwigheid. *“Tikoen”* (תִּיקוֹן) betekent *“recht maken, cq. herstellen”*. Dit was en is Israëls hoop. Het Hebreeuwse woord voor *“hoop”* (*“tikvah”* – תִּקְוָה) is van dezelfde stam afgeleid.

Dus niet alleen Israël, maar het hele mensdom zou worden hersteld tot een oorspronkelijke, rechtvaardige en geweldloze wereld die eeuwig zou duren. Een tijd waarin Gods gerechtigheid en liefde op aarde zou worden uitgestort en waarin de wereld onder Zijn regering en heerschappij zou staan. Een tijd van vrede waarin Gods Woord uit Jeruzalem en Sion zou uitgaan naar een verloren wereld. In plaats van oorlog zou er vrede zijn onder alle volken. Dit is de context, cq. het perspectief, van bijbelpassages als bijv. Jes. 2:1-5.

Samenvattend: verstrooiing van Israël, terugkeer uit ballingschap en herstel, aanvang van het Koninkrijk van de Messias, gevolgd door herstel en verlossing van het gehele mensdom. Dit was ook de geestelijke blik van Abraham. Maar hij zag dieper! Want hij zag dat ná dit Koninkrijk op de oude aarde, als er sprake zou zijn van een Nieuwe Hemel en een Nieuwe Aarde, er een Nieuw Jeruzalem zou zijn, de Bruid van Christus (Hebr. 11:10; Openb. 21:1-2).

De profeten schilderden echter zodanig verschillende portretten van de Messias, dat Israël niet begreep, hoe er sprake zou kunnen zijn van één persoon. Hoe zou de Messias én Koning én Knecht én Mens én Gods Zoon kunnen zijn? Hoe zou Hij God kunnen zijn, als Deut. 6:4 zegt, dat er maar één God is (*“enig”* [SV] betekent letterlijk *“één”*)? De Messias zou dus zeker niet ook God kunnen zijn! Men vond dat de beschreven portretten elkaar dusdanig tegenspraken, dat op een zeker ogenblik zelfs de theorie werd ontwikkeld, dat er twee Messiasen zouden komen.

Het is belangrijk om ons te realiseren, dat Israël het niet begreep. Hen ontbrak daarom het geloof. Laat staan dat zij begrepen, dat de Messias óók nog de hemelse Hogepriester en daarmee verzoenend Middelaar zou zijn (Ps. 110). Opnieuw een waarschuwing voor ons!

Welke belangrijkste twee portretten schildert de bijbel over de Messias?

Allereerst wordt Hij geschilderd als *“de lijdende Knecht”* (Ps. 22; Jes. 40-43 en 53). Hij zou een nederig dienaar zijn die voor anderen zou lijden, door Zijn eigen landgenoten zou worden verstoten en zou sterven. Zo’n Messias wilde en begreep men niet. Zij konden de gedachte van hun toekomstige, overwinnende, grote Koning niet vereenzelvigen met de gedachte, dat Hij zou moeten lijden. Petrus zei, dat zij in onwetendheid Jezus hadden gekruisigd (Hand. 3:14-18). De Messias moest lijden! Lees Jes. 50:5-7; 53:3-7 en Luk. 24:25-27 – *“En Hij zeide tot hen: O onverstandigen en dragen van hart, om te geloven al hetgeen de profeten gesproken hebben! Moest de Christus niet deze dingen lijden, en alzo in Zijn heerlijkheid ingaan? En begonnen hebbende van Mozes en van al de profeten, legde Hij hun uit, in al de Schriften, hetgeen van Hem geschreven was.”* Zelfs de discipelen van Jezus begrepen het eerst niet, omdat het voor hen nog verborgen was (Luk. 18:31-34).

Het andere portret schildert Hem als *“de regerende Messias”* (Zach. 14; Ps. 2; Jes. 9:6-7; Jes. 63-66; Jer. 23). Hij zou een groot Koning en Heerser zijn met onbepaalde macht, die op het hoogtepunt van een wereldcrisis plotseling verschijnt. Dan verslaat Hij alle vijanden en stelt Israël aan het hoofd van alle volkeren als geestelijk en wereldlijk leider. Zo’n Koning wilde Israël graag zoals bleek op Palmzondag, toen Jezus gezeten op een ezel met alle

égards werd binnengehaald (Luk. 19:35-38). Dit portret van de Messias als Koning en Heerser was populair. Deze profetieën werden omarmd en letterlijk genomen.

De profetieën dat de Messias zou lijden, werden echter moeilijk aanvaard en niet letterlijk genomen. Vaak ook verworpen! Met name de leiders konden zichzelf niet als zondig zien en zagen het nut niet in van een lijdende Messias of geestelijke Verlosser, die hen van zonden zou verlossen. Het naleven van Gods Wet zagen zij als iets uiterlijks. De werkelijke toestand van hun hart bleef buiten schot. Zij waren geestelijk blind en stonden onverschillig tegenover hun eigen nood. Een politieke verlosser die hen van de Romeinen zou verlossen en Israël tot een leidende wereldnatie zou maken, juichten zij echter toe.

Zo ontstond de gedachte dat God niet één, maar twee Messiassen zou zenden, nl. éérst een lijdende Knecht en daarna een zegevierende Koning. In de eerste eeuw vóór en ná Jezus' kruisdood werd door de leiders zelfs een speciale theologie over deze gedachte ontwikkeld. Het is bijzonder, dat dit wordt gestaafd door de tekst op een stenen tablet, gevonden in Jordanië aan de oostkust van de Dode Zee en daterend uit de 1e eeuw voor Christus. En in deze theologie paste later ook het gebeuren rond Jezus.

God zou éérst de "*Messias Ben Josef*", de Messias als zoon van Jozef (Jakob's zoon), zenden als lijdende Knecht. Deze zou optreden als prediker van de Messiaanse eeuw, d.w.z. het tijdperk dat vooraf zal gaan aan de komst van de wérkelijke "*Messias Ben David*", de Messias als zoon van David, Die van Israël een glorieus en eeuwig Koninkrijk zou maken. Uiteindelijk zou de verkondiger van de Messiaanse eeuw sterven. Zijn vergoten bloed zou noodzakelijk zijn voor de verlossing van het volk. Zijn dood zou ook de reden zijn van de massale rouw waarover Zach. 12:10-14 spreekt.

Hogepriester Kajafas deed in Joh. 11:50 de profetische uitspraak dat het nuttig was dat één Mens voor het volk stierf, bang als hij was voor de wraak van de Romeinen als Israël Jezus tot koning zou kronen. Heeft wellicht deze theologie in z'n gedachten meegespeeld?

God zou dus in twee komsten twee Messiassen zenden met ieder een verschillende opdracht. Men begreep en geloofde niet dat God in twee komsten één Messias zou zenden, Die in Zichzelf ál Gods opdrachten en álle profetieën zou vervullen.

Maar wat leren de vier evangelieën ons nu? Zij leren ons dat Christus (de Messias) zowel de Koning der koningen als de grote Dienstknecht én de perfecte Mens én Gods eigen Zoon is. Met als gemeenschappelijke factor dat deze Christus Gods eigen volmaakte Offerlam voor de zonden van het mensdom is. Zó moeten wij Hem zien. Joh. 7:37 – "*Die in Mij gelooft, gelijkerwijs de Schrift zegt, stromen des levenden waters zullen uit zijn buik vloeien.*"

In het evangelie van Mattheus zien we Jezus overwegend uitgebeeld in Zijn majesteitelijke wandel als de (nog) ongekroonde Koning der koningen, die stierf voor Zijn eigen volk Israël en hen zalig zal maken. Het gaat m.n. over Kóning Jezus. In dit evangelie worden de termen Koninkrijk der hemelen en Koning dan ook het vaakst gebruikt. Jezus is de Koning van Israël en zal wereldomvattend regeren. Want Hij komt terug! Maar nu niet meer als klein babytje met wie de mensen dachten alles te kunnen doen. Neen, Hij zal terugkomen als de grote Koning, Die over de hele aarde zal gaan regeren en met harde hand zal regeren over onwillige heidenen (Openb. 19:11-16).

Daarom zou men kunnen zeggen, dat juist het Mattheusevangelie speciaal voor Israël werd geschreven. In Matth. 4:17 lezen we dat Jezus Zijn prediking begon met deze woorden: "*Bekeert u, want het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen.*" In Matth. 15:24 zei Jezus: "*Ik ben alleen gezonden tot de verloren schapen van het huis Israëls.*"

Het Mattheusevangelie begint daarom ook met Jezus' koninklijke geslachtsregister met het doel om duidelijk te maken, dat Hij de zoon van David was, dé grote Israëlitische koning (Matt. 1:1,6) en een legaal recht op de troon had.

Enkele sleutelverzen zijn Matth. 1:1,21 – *“Het boek des geslachts van JEZUS CHRISTUS, den Zoon van David, den zoon van Abraham..... En zij zal een Zoon baren, en gij zult Zijn naam heten JEZUS; want Hij zal Zijn volk zalig maken van hun zonden.”*

Een ander sleutelvers is Matth. 2:2 – *“Zeggende: Waar is de geboren Koning der Joden? want wij hebben gezien Zijn ster in het Oosten, en zijn gekomen om Hem te aanbidden.”*

De wijzen uit het Oosten kwamen specifiek voor de nieuwgeboren Koning Jezus en brachten Hem de koninklijke eerbewijzen van goud, wierook en mirre (Matt. 2:11).

In het evangelie van Markus zien wij, dat Jezus gewillig Zijn hoge, hemelse positie als Gods Zoon had verlaten, teneinde de nederige positie van een slaaf aan te nemen (Fil. 2:6-7). Jezus gaf de heerlijkheid prijs, die Hij bij God had, maar niet Zijn macht! In dit evangelie treedt Hij nederig op als grote Dienstknecht (slaaf) der mensen, maar gebruikt daarbij wel Zijn macht en kracht. Van een slaaf werd immers volop daadkracht gevraagd en ook snelle, ogenblikkelijke gehoorzaamheid. In Markus blijkt dit uit het veelvuldige gebruik van het woordje *‘terstond’* in relatie tot het krachtige optreden van Jezus.

Een sleutelvers is Mark. 10:43-45 – *“Doch alzo zal het onder u niet zijn; maar zo wie onder u groot zal willen worden, die zal uw dienaar zijn. En zo wie van u de eerste zal willen worden, die zal aller dienstknecht zijn. Want ook de Zoon des mensen is niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen, en Zijn ziel te geven tot een rantsoen voor velen.”*

Jezus was de grote Dienstknecht. Zijn wandel was gericht op het dienen en redden van mensen en ons een voorbeeld te geven, dat wij dienen na te volgen (Gal. 5:13b).

Omdat het bestaan en het leven van een slaaf overigens totaal irrelevant is, staat in het evangelie van Markus géén geslachtsregister van Jezus vermeld. Ook lezen we niets over Zijn geboorte, noch over de aanbedding door de herders en de wijzen uit het Oosten. We lezen ook niets over Zijn eeuwig voortbestaan, zoals in het Johannesevangelie.

In het evangelie van Lukas wordt Jezus uitgebeeld als Mens, in bijzonder als de Zoon des mensen. We lezen over het gewone menselijke. We lezen over Jezus' moeder Maria en over Zijn geboorte, over Zijn jeugd, Zijn familie.

Zijn ambten en Zijn verhouding tot typen en profetieën in de bijbel komen niet zo op de voorgrond. Integendeel! Zijn lijden wordt intens uitgebeeld en we zien Hem in Zijn aller-diepste vernedering als Mens. Namelijk, dat Zijn angst voor onze vieze, smerige zonden en misdaden zó groot was, dat Zijn zweet als grote druppels bloed werd (Luk. 22:39-44).

Het sleutelvers is Luk. 19:10 – *“Want de Zoon des mensen is gekomen, om te zoeken en zalig te maken, dat verloren was.”*

Maar gewone mensen, behalve dan slaven, hebben óók geslachtsregisters. Als Zoon des mensen heeft Jezus dus in dit evangelie weer wél een geslachtsregister. Maar nu geen koninklijk geslachtsregister, maar een ‘gewone mensen’-register. Het geslachtsregister begint daarom te vermelden dat Jezus de zoon van Jozef was (Luk. 3:23). Jozef was ‘slechts’ een gewone timmerman!

Belangrijk is dat Zijn menselijke geslachtsregister teruggaat tot Adam, de eerste mens (Luk. 3:38). De eerste mens Adam stortte de mensen, die uit hem werden geboren, door zijn zonde in het verderf, de eeuwige dood. Maar de bijbel zegt dat Jezus de Tweede Mens en de Laatste Adam is (1 Cor. 15:45,47). De term Tweede Mens impliceert dat uit deze Mens geestelijk levende mensen voortkomen. Jezus zal de mensen, die uit Hem (weder-)geboren worden, voor eeuwig redden en zalig maken (Rom. 5:14-19; 1 Cor. 15:21-22). De term Laatste Adam impliceert dat Jezus de laatste en enige Hoop voor het mensdom is.

De belangrijke leraar van Israël Nicodémus begreep het thema Zoon des mensen én Zoon van God niet, hoewel hij beslist wel bijvoorbeeld Jes. 9:5-6 en Dan. 7:13-14 kende. In de hemel was een Mensenzoon, Die met eeuwige, koninklijke heerschappij werd bekleed, maar als een Kind voor ons zou worden geboren en door God als Zijn Zoon zou worden gegeven. In Joh. 3:1-21 (13-18) legde Jezus het aan hem uit! De Zoon van God was tevens Zoon des

mensen! Doch met de aantekening dat hij, Nicodémus, wedergeboren moest worden om dit te kunnen begrijpen.

In dit evangelie van Johannes zien wij Jezus in Zijn hoge positie van Zoon van God. Dat was ook de bedoeling van Johannes toen hij dit evangelie schreef. De vele sleutelverzen zijn grondslagen van ons geloof, namelijk:

Joh. 3:16 – *“Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.”*

Hier legt Jezus in feite Jes. 9:5-6 en Dan. 7:13-14 aan Nicodémus uit: God gaf Zijn eigen Zoon, Zijn Kind aan ons. En Deze is ook Zoon des mensen (vers 13-14).

Joh. 20:31 – *“Maar deze zijn geschreven, opdat gij gelooft, dat Jezus is de Christus (HJMS, de Messias), de Zoon Gods; en opdat gij, gelovende, het leven hebt in Zijn Naam.”*

De Messias is de Zoon van God. Dus Hij is God Zelf, want God is Één (Deut. 6:4)! Én Hij is óók Mens. De voor ons stervende Zoon des mensen, zoals uitgebeeld in het Lukasevangelie, is óók de overwinnende Zoon van God (Joh. 16:33), Die eeuwig leven geeft.

God Zélf stierf, maar dat was de overwinning in Zijn volmaakte raadsplan. Alleen in het Johannesevangelie zei Jezus daarom vlak voor Hij stierf: *“Het is volbracht”* (Joh. 19:28,30).

In Joh. 10:24-25,30-33,36-38 lezen we een dispuut tussen Jezus en de Joden, dat we beter begrijpen als we ons realiseren, dat in de Joodse optiek de Messias een door God gezalfd mens is: *“De Joden dan omringden Hem, en zeiden tot Hem: Hoe lang houdt Gij onze ziel op? Indien Gij de Christus zijt, zeg het ons vrijuit. Jezus antwoordde hun: Ik heb het u gezegd, en gij gelooft het niet. De werken, die Ik doe in den Naam Mijns Vaders, die getuigen van Mij..... Ik en de Vader zijn een. De Joden dan namen wederom stenen op, om Hem te stenigen. Jezus antwoordde hun: Ik heb u vele treffelijke werken getoond van Mijn Vader; om welk werk van die stenigt gij Mij? De Joden antwoordden Hem, zeggende: Wij stenigen U niet over enig goed werk, maar over godslastering, en omdat Gij, een Mens zijnde, Uzelven God maakt..... Zegt gijlieden tot Mij, Dien de Vader geheiligd en in de wereld gezonden heeft: Gij lastert God; omdat Ik gezegd heb: Ik ben Gods Zoon? Indien Ik niet doe de werken Mijns Vaders, zo gelooft Mij niet; Maar indien Ik ze doe, en zo gij Mij niet gelooft, zo gelooft de werken; opdat gij moogt bekennen en geloven, dat de Vader in Mij is, en Ik in Hem.”*

Johannes tracht mensen tot waarachtig geloof te brengen, zodat zij eeuwig leven kunnen ontvangen, door aan te tonen dat Jezus én Messias én God is. In Mattheus, Markus en Lukas samen komt het woord ‘geloven’ nog geen 40x voor. In Johannes méér dan 100x. In Mattheus, Markus en Lukas samen komt de term ‘eeuwig leven’ 12x voor. In Johannes 35x.

Uit dit evangelie blijkt voorts de intieme relatie van Jezus als Zoon met Zijn hemelse Vader. Zie m.n. het Hogepriesterlijke gebed in Joh. 17. In andere evangelieën is dat veel minder.

Desondanks wordt ook in het Johannesevangelie géén geslachtsregister van Jezus gegeven. Dat kán ook niet, omdat Jezus als Gods Zoon eeuwig bestond en zal bestaan. In Hebr. 7:3 werd van Melchizédék als type van Jezus, de Hogepriester, gezegd: *“Zonder vader, zonder moeder, zonder geslachtsrekening, noch beginsel der dagen, noch einde des levens hebbende; maar den Zoon van God gelijk geworden zijnde, blijft hij een priester in eeuwigheid.”* En dús begint het Johannesevangelie in Joh. 1:1 met de woorden: *“In den beginne was het Woord, en het Woord was bij God, en het Woord was God”* en vervolgt dan in vers 14 met: *“En het Woord is vlees geworden, en heeft onder ons gewoond.....”*

Johannes schildert in zijn evangelie Gods Zoon Jezus als Gods eeuwige, majestueuze en uiterst krachtige Woord, dat als het Licht der wereld (Joh. 8:12; 9:5) en als het Brood des Levens op aarde kwam (Joh. 6:22-59) en aan ons God verklaart (Joh. 1:18).

2. De vier kleuren van de Poort wijzen op de houding en het karakter van Jezus

De Poort was, zoals reeds geciteerd uit Ex. 27:16, een borduurwerk van verschillende kleuren, namelijk hemelsblauw, purper, scharlaken en wit linnen. Dezelfde kleuren zien we terug in de toegangen tot het Heiligdom en het Allerheiligdom. We zien dezelfde kleuren ook nog in de Efod (een kledingstuk) van de Hogepriester en in het Tabernakelkleed (één van de dekkleden over de Tabernakel).

We zagen reeds dat de vier poortopeningen elk nadruk legden op een bepaald aspect van de positie en ook taak van Jezus.

We zullen nu zien, dat de vier kleuren in het doek van de poortopeningen verschillende aspecten van Zijn houding en karakter weergeven en in relatie met Zijn zojuist behandelde taak en positie. De kleuren geven ons een viervoudige blik op de aardse wandel van de Here Jezus Christus in rotsvast geloof in Zijn Vader. Dus nádat Hij Mens was geworden en op aarde was geboren! En het is als een schitterend borduurwerk in en door elkaar geweven.

Purper wijst op de waardigheid en majesteit van Jezus als Koning. In Zijn karakter was Hij koninklijk. In vroegere tijden droegen koningen immers o.a. purperen mantels en andere purperen kleding als teken van hun majesteit (Dan. 5:7,16,29; Hoogl. 3:10, 7:5).

Hemelsblauw is de kleur van de hemel en wijst op de Opstandingskracht van Jezus als de Dienstknecht. Hij was nooit moedeloos of neerslachtig, maar altijd vertrouwend op de Vader. Hij was bereid om alles te doen voor het redden van één enkele ziel. Jezus' kracht kwam en onze kracht komt van omhoog (Joh. 5:30; 6:38; Ps. 110:7b; 121:1; Jes. 40:26a; Luk. 21:28; Hand. 1:8). In Hebreeuws is het "*te-chelet*" (תכלת), dw.z. "*violet (paarsblauw) weefsel*". Het stamwoord is "*sjachal*" (שחל), dat "*het brullen van een leeuw, een woeste leeuw*" betekent. Opmerkelijk! Want wie zijn geloofsblik op de hemel gericht weet te houden, zal de goddelijke Opstandingskracht van Jezus, de Leeuw van Juda, mogen ervaren (Openb. 5:5). Hoewel Jezus als de Dienstknecht van alle mensen ontzettend moest lijden, stond Hij met eeuwige Opstandingskracht op uit de dood en uit het graf (Matt. 28:6; Mark. 16:6; Luk. 24:6).

De rode kleur scharlaken wijst op Jezus' Bloed. Maar in de taal van de bijbel is scharlaken een beeld van zonde (Jes. 1:18; Openb. 17:3-4). Scharlakenrode stof kwam oorspronkelijk uit Perzië. De kleur werd verkregen uit verpulverde schildluizen. Het was in die tijd onmogelijk om een kleed, dat in deze felrode verf was geverfd, ooit weer wit te krijgen. Schildluizen hechten zich vast aan een plant en zuigen alle levenssappen op. Men kan schildluizen door hun beschermende schild zelfs niet met verdelgingsmiddelen verwijderen. Wil men ze toch verwijderen, dan moeten ze één voor één worden weggekrabd en verpulverd. Zo is het ook met de zonde in ons leven. Zonden zijn als schildluizen. Niets of niemand kan ze verwijderen en zij zuigen al het leven uit ons weg. Tótdat zij stuk voor stuk worden beleden aan Jezus, waarna ze worden weggewassen door Zijn machtig en reinigend Bloed. In relatie tot de kleuren van de Poort wijst scharlaken op de bereidwilligheid van Jezus om als Zoon des mensen Zijn bloed te geven en voor ons te lijden (Jes. 50:5-7; 53:4-5). Als gevolg van ónze zonden, die als schildluizen aan ons kleefden (Jes. 1:18)! Jezus werd voor ons volkomen tot zonde gemaakt (2 Cor. 5:21).

Wit linnen werd in het vorige deel al behandeld en wijst op Gods gerechtigheid en op de gerechtigheid van Jezus als Zoon van God, waarmee wij bekleed worden als onze zonden door Hem zijn verzoend (Rom. 5:1,9,17). De kleur wit beeldt ook Jezus' reinheid uit. Hij was absoluut zonder zonden, maar werd tot zonde gemaakt (2 Cor. 5:21; Hebr. 4:15).

3. Wie door Jezus binnengaat zal veilig zijn

De toegang tot het Tabernakelcomplex hebben we de Poort genoemd. Er was ook nog een toegang tot het Heiligdom in de Tabernakeltent. Deze toegang noemen we de Deur. De

toegang tot het Allerheiligdom wordt het Voorhangsel genoemd. Een toegang of deur heeft geestelijk gezien altijd een dubbele betekenis, namelijk dit: óf men is buiten die deur, óf men is binnen. Als men binnen is, is men in de beschutting die de betreffende ruimte biedt. Buiten is er sprake van onveiligheid en dreigt gevaar. Denk aan de ark van Noach (1 Petr. 3:20), die hij bouwde om aan het oordeel van de watervloed te ontkomen. Denk aan de deuren van de huizen van het volk Israël, die met het bloed van een lam bestreken moesten worden ten einde te ontkomen aan de doodsengel (Ex. 12:7,12-13, 22-23). Denk aan de vijf dwaze maagden, die buiten moesten blijven en daardoor de bruiloft misten (Matt. 25:1-13).

Zo heeft ook de Poort een gevaarlijke buitenkant en een veilige binnenkant! Wie binnen is gekomen, bevindt zich in de Voorhof van de Tabernakel op Gods terrein. Hier gelden Zijn geboden, maar ook Zijn bijzondere aandacht en bescherming. Wie binnenkomt door de Poort is op weg naar eeuwig behoud, want men gaat zich toevertrouwen aan God.

Want wat zien we als we de Poort binnenkomen? We zien onmiddellijk het koperen Brandofferaltaar waar offerdieren werden geslacht tot verzoening van de zonden van het volk. Het wijst op onze bekering aan de voet van het kruis van Golgotha, waar Jezus, het Lam van God, werd geslacht voor de reiniging van onze zonden en de genezing van onze ziekten (Jes. 53:4-5,7). Het volgende object dat in de Voorhof gezien wordt, is het koperen Wasvat, dat geestelijk wijst op de waterdoop.

Kortom, als u door de Poort ingaat, d.w.z. als u het evangelie hoort en de eerste aarzelende geloofsstappen zet, zult u Gods bescherming gaan genieten. Maar vervolgens wordt u wél onmiddellijk geconfronteerd met Jezus: *“Wil ik Jezus aannemen en volgen? Wil ik mij wel bekeren? Zal ik mij bekeren? Of toch maar liever niet? Wil ik mij wel of niet laten dopen?”* Wie buiten de Poort blijft in die gevaarlijke woestijn en weigert Gods terrein te betreden, is in gevaar. Slangen en schorpioenen (demonen) zullen bijten en hun zondegif in het lichaam brengen. Dat gif zal uiteindelijk verwoestend zijn met de (geestelijke) dood als onvermijdelijk gevolg. Men zal dan voor eeuwig verloren zijn.

Tot slot wil ik u meenemen naar het verhaal over de verzoening van Jozef met zijn broers. Zij hadden hun broer gehaat en verkocht. Jozef kwam als slaaf in Egypte terecht, maar werd er zelfs onderkoning. U kent het verhaal. Jozef typeert hier Jezus. In de tijd van hongersnood deelde hij brood, typebeeld van Gods Woord, uit. Vanwege de honger kwamen ook zijn broers in Egypte brood kopen. Geestelijke honger drijft mensen en zet aan tot het aannemen van het Evangelie. We zien dat de ontmoeting met de edele, onbaatzuchtige onderkoning de broers tot diep zondebesef bracht. Dat is ook de uitwerking van het Evangelie als mensen worden geconfronteerd met onze geweldige Jezus, de grote Koning en Gods eigen Zoon, Die schuldloos uit liefde voor hun zonden stierf. En dan spreekt Jezus tot hen deze troostende woorden: *“Toen kon zich Jozef niet bedwingen voor allen, die bij hem stonden, en hij riep: Doet alle man van mij uitgaan! En er stond niemand bij hem, als Jozef zich aan zijn broederen bekend maakte.....En Jozef zeide tot zijn broederen: Nadert toch tot mij! En zij naderden. Toen zeide hij: Ik ben Jozef, uw broeder, dien gij naar Egypte verkocht hebt. Maar nu, weest niet bekommerd, en de toorn ontsteke niet in uw ogen, omdat gij mij hierheen verkocht hebt; want God heeft mij voor uw aangezicht gezonden, tot behoudenis des levens..... Doch God heeft mij voor uw aangezicht henen gezonden, om u een overblijfsel te stellen op de aarde, en om u bij het leven te behouden, door een grote verlossing. Nu dan, gij hebt mij herwaarts niet gezonden, maar God Zelf, Die mij tot Faraö's vader gesteld heeft, en tot een heer over zijn ganse huis, en regeerder in het ganse land van Egypte..... En gij zult nabij mij wezen,.....”* (Gen. 45:1,4-5,7-8,10a).

Ziet u Jezus' geweldige karakter en Gods sublieme raadsplan? Het is een kostbare schat vol edelstenen die hun schitterende kleuren naar alle kanten verspreiden al naar gelang het licht van Gods Geest op een van de vele facetten valt. Jezus zal ons nooit beschamen.

Geliefde broeders en zusters, moge de Here u en mij overvloedig zegenen. Amen.